

waarschijnlijk.... Eensklaps was hij begonnen, schoon zijn keel bijna weigerde: „Heeft u misschien gelegenheid, en lust, even mee te gaan, een kop thee te drinken.... bij ons? Kan ik u ook 'is aan mijn dochter voorstellen. 'k Heb haar zooveel over u gesproken....”

„Gesproken? Over mij?” lachte oolijk Pauline — nu wel even met een zweem van coquetterie, 't geen ze zelf scheen te merken, want plotseling ernstig ging ze door: „Maarre.... wat.... alléén uw dochter, zegt U. Och ja, 'k heb 't wel 'is gehoord, geloof ik, uw vrouw is gestorven, niet waar?”

„Al zes jaar geleden.... Eén kind hadden we, twintig jaar nu, Liesje.... Ze gaat eerstdaags trouwen.”

„Twintig pas? En dan al trouwen?”

„Ja.... Vroeg, hè?.... Vindt u het een waag?”

„Och!.... Dat is het altijd misschien.... En ik ken haar immers nog niet.... Maar u.... Dan zult u dus heelemaal alleen zijn.... Of blijft uw dochter in de buurt?”

„Integendeel. Ze gaat naar een dorpje achter in Drenthe. Haar man wordt daar dominee.... Tja.... U loopt dus even mee. 't Zal haar veel genoeg doen?”

„O ja, heel graag!”

Maar de stilte, die daarop volgde — waarin het Huib plotseling was of hij met haar wandelde ergens buiten de wereld — scheen Pauline niet te verdragen. Ze begon te praten, schijnbaar opgewekt, conventioneeler van toon dan tot nog toe. Interessant vond ze 't, het interieur van een schrijver te zien. Ze kwam over 't algemeen maar zoo weinig, veel te weinig, in gezinnen hier. Kon er naar verlangen soms. Er was zoo'n heel andere sfeer dan in die vervelende huurkamers. Haar ouders — ze woonden óók op een dorpje, ja, in den achterhoek van Gelderland — hadden familie noch kennissen in Amsterdam. Haar getrouwde broer, haar getrouwde zuster, twaalf, veertien jaar ouder dan zij — woonden allen daarginds. Ja, wat een verschil in leeftijd, niet? De jongste zij, en de lastigste ook, volgens vader en moeder. Och ja, nietwaar, van een nieuweren tijd! Ze had haar eigen inzichten, overtuigingen. Andere eischen stelde ze aan het leven — en ook aan andere eischen verlangde ze zelf te voldoen.”

„Dat's uitstekend,” zei Huib. „Alleen, ik geloof dat het zaak is met eischen stellen.... liever wat voorzichtig te zijn.”

„Dacht u?” Ze keek levendig naar hem op, een beetje teleurgesteld. „'t Is mogelijk! Maar ik eisch toch.... voorloopig. 't Komt er maar op aan wát hè? En ik wil dan toch ook geven, géven, ál wat ik kan, ál wat ik héb! Niets voor niets wil ik hebben!”

„Niets voor niets? Dat zal u toch niet gelukken!” Huib wierp 't hoofd